nr. 846/80, dvs. i forhold til ECU'en og under anvendelse af en frimargen på 1,50 point, hvorved der dog ikke sker indgreb i rettigheder, der endeligt er stiftet til fordel for erhvervene ved individuelle beslutninger, truffet af de nationale myndigheder i perioden 1. april — 25. april 1980.

	Mertens de Wilmars		Bosco	Touffait
Due	Pescatore		Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans		Everling	Chloros	Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. maj 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 16. MARTS 1982 [1]

Høje Domstol.

Staple Dairy Products Limited er en engelsk virksomhed, der driver international handel med mejeriprodukter. Intervention Board for Agricultural Produce er den myndighed, der efter Det forenede Kongeriges ret er ansvarlig for betalingen til erhvervsdrivende af de beløb, der ydes af Det europæiske økonomiske Fællesskab i henhold til den fælles landbrugspolitik.

Selskabet eksporterede mellem den 1. april 1980 og den 26. april 1980 landbrugsprodukter fra Det forenede Kongerige til andre medlemsstater i Det europæiske økonomiske Fællesskab. På det tidspunkt var det britiske pund steget i forhold til sin repræsentative kurs i et sådant omfang, at der ved handel med de fleste landbrugsprodukter skulle udbetales positive monetære udligningsbeløb, også inden for mejerisektoren.

Artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse

1 — Oversat fra engelsk.

konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer, EFT 1971 I, s. 231, (som indført ved Rådets forordning nr. 1112/73 af 30. 4. 1973, EFT L 114, s. 4) opstiller en formel, som jeg herefter skal omtale som »grundformlen«, for udregningen af de monetære udligningsbeløb, ikke alene for de medlemsstaters vedkommende, hvis valutaer blev bundet til hinanden i den såkaldte »slange« (der senere afløstes af det europæiske monetære system, EMS), men også for medlemsstater, hvis valutaer ikke var tilsluttet denne. I Domstolens dom i sag 154/73, *Becher* mod *Hauptzollamt Emden*, Sml. 1974, s. 19, præmis 5, s. 25, fremstilles grundformlen på følgende måde: »udligningsbeløbene fastsættes ved på de pågældende priser at anvende en bestemt procentsats, der udgør forskellen mellem parikursen på den pågældende nationale valuta og det aritmetiske gennemsnit af vekselkurserne i løbet af en bestemt periode«.

Mellem 1974 og 1976 blev grundformlen ændret. Der blev indført en »frimargen«, der til sidst blev fastsat til 1,5 procentpoint. Frimargenen blev trukket fra det beløb, der fremkom ved beregning efter grundformlen, for så vidt angår valutaer, der som Det forenede Kongeriges ikke var bundet i »slangen«, og som var faldet i værdi. (Se Rådets forordninger nr. 2497/74, EFT L 268, s. 5, nr. 475/75, EFT L 52, s. 28, nr. 557/76, EFT L 67, s. 1). Grundformlen blev yderligere ændret ved artikel 3 i Rådets forordning nr. 652/79 af 29. marts 1979, EFT L 84, hvorved den europæiske valutaenhed (eller ECU'en) blev indført i ordningen for fastsættelse af landbrugspriserne, og der dernæst blev foretaget en ændring i frimargensordningen. Herved indførtes bl.a. en bestemmelse om et fradrag af frimargenen med 1,5 point af det beløb, der var udregnet efter grundformlen, for så vidt angik flydende valutaer (herunder det britiske pund). Fradraget skulle ske uden hensyn til, om valutaen var faldet eller steget i værdi i forhold til deres repræsentative kurser. Ifølge artikel 5 var forordningen gældende fra den 9. april til den 30. juli 1979. Ved Rådets forordning nr. 1264/79 af 25. juni 1979, EFT L 161, s. 1, blev dens gyldighedsperiode forlænget indtil den 30. marts 1980.

Den 18. februar 1980 forelagde Kommissionen Rådet et forslag til en forordning fra Rådet, bl.a. om de monetære udligningsbeløb, der omfattede bestemmelser om et fradrag af frimargenen med 1,5 point over for medlemsstater, der anvendte negative udligningsbeløb, og 1 point ved anvendelsen af positive udligningsbeløb (EFT C 57 af 7. 3. 1980). Kommissionen forelagde yderligere et forslag af 20. marts 1980 om forlængelse af forordning nr. 652/79 indtil den 30. juni 1980. Den 2. april 1980, kort efter udløbet af Rådets forordning nr. 652/79, udstedte Kommissionen forordning nr. 846/80, EFT L 91, s. 1, der trådte i kraft den 7. april 1980. I forordningen gennemgik man tilblivelseshistorien bag de monetære udligningsbeløb og de ændringer, der ved forordning nr. 652/79 gennemførtes med indførelsen af

ECU'en i den fælles landbrugspolitik og i ordningen med frimargenerne. I betragtningerne blev det også anført, at det havde vist sig umuligt for Rådet inden udgangen af marts 1980 at gennemføre lovgivningen til forlængelse af ordningen i Rådets forordning nr. 652/79. Endvidere anførtes

»for at undgå en afbrydelse af ordningen, som ville medføre forhøjelse eller genindførelse af monetære udligningsbeløb for visse medlemsstater, er det afgjort i offentlighedens interesse, at ordningen i dens nuværende form, dvs. beregning af de monetære udligningsbeløb i forhold til ECU'en og under hendsyn til de frimargener, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 652/79, anvendes retssikrende og indtil Rådet kan træffe en endelig afgørelse på dette område«.

Kommissionen fastsatte derfor i forordningen monetære udligningsbeløb på grundlag af Rådets forordning nr. 652/79.

Det er over for Domstolen blevet oplyst, at »mellem den 1. april 1980 og den 26. april 1980 har sagsøgte til sagsøgerne udbetalt monetære udligningsbeløb på de nævnte eksportpartier efter fradrag på 1,5 point«.

Det er ikke over for Domstolen blevet oplyst, hvor stor en del af firmaets eksport mellem den 1. april og den 25. april 1980, der fandt sted inden den 7. april 1980, og som derfor ikke kunne omfattes af Kommissionens forordning nr. 846/80. Kommissionen hævder, at transaktioner i den første uge i hvert fald er dækket af de retsregler, der var gældende den 30. marts 1980.

Kommissionen udstedte den 18. april endnu en forordning (nr. 967/80, EFT L 103, s. 1), der fastsatte de monetære udligningsbeløb på det samme grundlag, men hvor der blev taget hensyn til valutakursændringer, der havde fundet sted.

Den 26. april 1980 trådte Rådets forordning nr. 1011/80 af 23. april 1980, EFT L 108, s. 3, i kraft, der i artikel 1 bestemte:

»Med virkning fra 1. april 1980 ændres datoen 31. marts 1980 til 30. juni 1980 i artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 652/79, uden at dette skal få følger for de af erhvervene opnåede individuelle rettigheder«.

Under en sag for Commercial Court, London, nedlagde selskabet som sagsøger påstand om, at der i tiden efter 31. marts 1980 ikke skulle have været foretaget fradrag af frimargenen på 1,5 point, og at Kommissionens forordning 846/80 var ugyldig i det omfang, den skabte hjemmel til fradrag af frimargenen. Commercial Court, fandt, at dens afgørelse afhang af gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 846/80 og af fortolkningen af artikel 1 i Rådets forordning nr. 1011/80. Den forelagde derfor Domstolen tre spørgsmål til afgørelse. Med det første spørges der, om Det forenede Kongeriges myndigheder (sagsøgte) for transaktioner, foretaget mellem den 1. april og til og med den 26. april 1980, havde pligt til at udbetale monetære udligningsbeløb uden at foretage fradrag af en frimargen på 1,5 point. Med det andet spørgsmål spørges der, om Kommissionens forordning nr. 846/80, der blev vedtaget efter udløbet af gyldighedsperioden i forordning nr. 652/79 som ændret, er ugyldig, fordi den medførte, at de monetære

udligningsbeløb skulle nedsættes med frimargenen, før Rådets forordning nr. 1011/80 var offentliggjort. Med det tredje spørgsmål anmodes om en fortolkning af artikel 1 i Rådets forordning nr. 1011/80 med henblik på at kunne afgøre, hvorvidt en virksomhed, der har eksporteret mejeriprodukter fra Det forenede Kongerige til andre medlemsstater mellem den 1. april og den 26. april 1980, havde erhvervet rettigheder af den art, der skal bevares i medfør af nævnte artikels sidste led.

Kommissionen lægger stor vægt på det andet spørgsmål, der er blevet fremhævet som havende forfatningsretlig betydning i forhold til, generelt sagt, Kommissionens pligter og beføjelser i forbindelse med den fælles landbrugspolitik i en situation, hvor Rådet ikke har handlet og hvor der derfor er opstået et »retligt tomrum«, og mere specielt i forhold til monetære udligningsbeløb. Imidlertid er det efter min opfattelse mere praktisk at begynde med det tredje spørgsmål, idet spørgsmålet om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 846/80 ikke stiller sig til afgørelse, dersom Rådets forordning nr. 1011/80 er gyldig og ikke omfatter de forhold, som selskabet hævder er opnåede rettigheder.

Selskabet gør i det væsentlige gældende, at det gennemførte eksportforretninger mellem den 1. april og den 2. april (måske mere korrekt den 25. april), da ingen regler om nedsættelse med frimargenen var gældende. Følgelig havde selskabet opnået ret til at få udbetalt monetære udligningsbeløb uden fradrag af frimargenen. Artikel 1 i Rådets forordning nr. 1011/80 bevarede disse erhvervede rettigheder, således at fradrag af frimargenen var restsstridig. Hvis artikel 1 ikke beskyttede sådanne opnåede rettigheder, ville den have haft tilbagevirkende kraft over for transaktioner, der var indgået før end den trådte i kraft, og er af den grund ugyldig.

Retsregler, der tager sigte på transaktioner, der allerede er afsluttet, er uheldige og kan være ugyldige. Det kan imidlertid ikke siges at følge af fællesskabsretten, at sådanne regler altid er ugyldige.

I sag 98/78 *Racke* mod *Hauptzollamt Mainz*, Sml. 1979, s. 69, antog Domstolen, jf. s. 86, at en forordning var ugyldig, selv om den angik transaktioner med vin, der havde fundet sted kort før forordningens offentliggørelse, og som ikke tidligere havde været omfattet af ordningen med monetære udligningsbeløb. Domstolen fremstillede retsstillingen på følgende måde:

»Selv om retssikkerhedsprincippet i almindelighed forbyder, at en fællesskabsretsakt gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette rent undtagelsesvis tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt.«

Det er således en undtagelse, at retsregler med tilbagevirkende kraft er gyldige. Sådan som jeg læser Domstolens dom, kræves det, at det ikke blot er bekvemt eller ønskeligt, men nødvendigt, at lovgivningen gives tilbagevirkende kraft for at kunne opfylde sit formål. Domstolen agter ikke at opretholde gyldigheden af retsregler, der berører allerede gennemførte transaktioner, medmindre dette klart er hensigten, formålet er velbegrundet og de berørte parters berettigede forventning er beskyttet.

Udviklingen i de retsregler, der er blevet forelagt Domstolen, viser klart, at den

ordning, der var gældende den 31. marts 1980 (på grundlag af Rådets forordning nr. 652/79) var forskellig fra den, der fandt anvendelse efter Rådets forordning nr. 974/71, der fastlagde grundformlen for udregning af de monetære udligningsbeløb.

»Frimargenen« eller fradraget var øjensynligt blevet indført for at undgå, at der skulle opstå forvridninger, men også som et led i en langsigtet politik til gradvis nedtrapning af de monetære udligningsbeløb, hvor dette var muligt. ECU'en havde afløst regningsenheden inden for den fælles landbrugspolitik. Det europæiske monetære system havde afløst »slangen«. Fra det tidspunkt, hvor forordning nr. 652/79 ophørte med at finde anvendelse, kunne man teoretisk have forsøgt at genindføre den ordning, der tidligere var gældende, skønt det synes tvivlsomt, hvorvidt en sådan fremgangsmåde overhovedet ville have været mulig, og det ville i hvert fald have været yderst vanskeligt under hensyn til de forandringer, der havde fundet sted siden 1971. Imidlertid er der ikke blevet angivet nogen grund til, hvorfor man skulle vende tilbage til retsstillingen fra før forordning 652/79 trådte i kraft. Skønt der videre ikke hersker nogen tvivl om, at Rådet var beføjet til at genindføre bestemmelserne i forordningen nr. 652/79 med virkning for fremtiden, er der blevet anført endnu mindre til støtte for, at en anden ordning skulle have været i kraft i det korte tidsrum mellem udløbet af gyldighedsperioden for forordning nr. 652/79 og det tidspunkt, hvor forordning nr. 1011/80 trådte i kraft.

Når det én gang er fastslået, at Rådet havde til hensigt at genindføre forordning nr. 652/79 for fremtiden — selv om det var på et ændret grundlag og for en begrænset periode — synes alt at pege på behovet for at fastholde kontinuiteten i mellemperioden. Alternativet er usikkerhed, hvis ikke kaos. For nogle medlemsstater skulle der måske have været fastsat nye eller forøgede monetære udligningsbeløb; der kunne have opstået en væsentlig afbrydelse i fastholdelsen af prisniveauet for landbrugsvarer; forvridningen af Fællesskabets prismekanisme ville påvirke retten til at modtage eller forpligtelsen til at betale monetære udligningsbeløb. Selv om det således er beklageligt, at forordning nr. 652/79 ikke før dens udløb midlertidigt blev forlænget, medens man afventede enighed om en ændring, således at virksomhederne og de nationale myndigheder klart vidste, hvor de stod, så mener jeg dog, at det fremgår af denne sag, at dat det først var blevet besluttet at fortsætte den ordning, der var i kraft, med virkning for fremtiden, var det af almene hensyn også nødvendigt at lade den finde anvendelse på den korte mellemperiode, der var forløbet, på den betingelse, at den berettigede forventning blev respekteret.

Trods selskabets forsøg på at godtgøre det modsatte, er det mig ikke muligt at nå til det resultat, at erhvervsdrivende med rette kunne have forventet, at frimargenen ville forsvinde ved udgangen af marts 1980. Frimargenen havde eksisteret i en eller anden form siden 1974; i 1980 var den et indarbejdet træk i ordningen med de monetære udligningsbeløb, og der var ikke blevet stillet noget forslag om dens afskaffelse. Kommissionen havde i februar og marts 1980 fremsat forslag, hvoraf det mindst vidtgående gik ud på, at den eksisterende ordning skulle fortsætte indtil juni 1980. Efter min opfattelse kunne erhvervsdrivende med rette forvente, at det beløb, som frimargenen udgjorde, ikke ville blive ændret med tilbagevirkende kraft,

hvilket heller ikke skete. Erhvervene var efter min opfattelse ikke berettiget til at forvente, at frimargenen overhovedet ikke ville finde anvendelse. Følgelig kan det efter min opfattelse ikke hævdes, at den berettigede forventning ikke på korrekt måde blev respekteret, dersom frimargenen fortsat fandt anvendelse, selv med tilbagevirkende kraft.

Det er også blevet anført, at Rådet har overtrådt EØF-traktatens artikel 190 ved ikke at have angivet begrundelsen for forordningen og især for dens tilbagevirkende kraft.

Det er så åbenbart den bedste løsning, at grundene anføres i forordningen selv, således som artikel 190 kræver det. På den anden side kan grundene efter min opfattelse indarbejdes ved henvisninger, eller de kan fremgå af den legislative sammenhæng, som en ny forordning optræder i (dette sidste anerkendes af Domstolen i sag 92/77, *An Bord Bainne* mod *landbrugsministeren*, Sml. 1978, s. 497, især s. 514, præmis 36). Det afgørende er, at en berørt borger ikke bør være i rimelig tvivl om grundene til, at forordningen er blevet udformet som den er. Betragtningerne til Rådets forordning nr. 1011/80 giver ingen enkeltheder. Imidlertid meddeler de, at »den erfaring, der er indvundet under anvendelsen af nævnte forordning (nr. 652/79 som ændret) indtil 31. marts 1980, gør det muligt at forlænge gyldigheden indtil 30. juni 1980«. Denne erfaring skal — om overhovedet — kunne begrunde forlængelsen fra 31. marts 1980 frem for datoen for forordningens offentliggørelse. Ser man videre på retsreglernes udvikling, synes det klart at fremgå, at kontinuiteten i frimargenen — selv om dens form er blevet ændret fra tid til anden — er af væsentlig betydning, hvis forstyrrelser af den ovennævnte art skal undgås, og dette er den egentlige grund til, at det var nødvendigt at give forordningen tilbagevirkende kraft. Efter min opfattelse når man dette resultat selv uden hevisning til betragtningerne til Kommissionens forordning nr. 846/80. Imidlertid er det efter min opfattelse tilladeligt at tage hensyn til dens betragtninger uden hensyn til, om den er gyldig. De synspunkter, der dér er anført, var rent faktisk Kommissionens, og de forklarer behovet for at undgå en afbrydelse i kontinuiteten.

Følgelig et det min opfattelse, at Rådets forordning nr. 1011/80 var gyldig uden hensyn til, om selskabet har ret i sin fortolkning af vendingen i artikel 1 i forordningen, nemlig »uden at dette skal få følger for de af erhvervene opnåede individuelle rettigheder».

Ved første betragtning er der meget, der taler for selskabets anbringende, at retten til at få en transaktion bedømt i overensstemmelse med retsreglerne, som de var gældende på transaktionernes tidspunkt, er en opnået ret, der ikke kan anfægtes af genindførelsen af frimargenordningen. Vanskeligheden ved anbringendet er efter min opfattelse, at det hævdes at finde anvendelse på alle transaktioner, der blev gennemført i tidsrummet fra den 1. april til den 25. april 1980. Dersom dette var tilfældet, ville frimargenen ikke blive fradraget ved nogen transaktion; hvad frimargenen angår, ville artikel 1 i Rådets forordning nr. 1011/70, hvorved den 30. juni 1980 indsættes i stedet for

den 31. marts 1980, ikke have noget indhold. Dersom det var umuligt at give udtrykket opnåede rettigheder en snævrere betydning, ville jeg kunne anerkende dette anbringende, da der klart nok er andre bestemmelser i forordning nr. 652/79, der kunne genindføres, hvorved artikel 1 ikke ville blive indholdsløs. Imidlertid er det efter min opfattelse muligt at give henvisningen til opnåede rettigheder en snævrere betydning i forhold til frimargenen. Udgangspunktet er henvisningen til »individuelle rettigheder«. Efter min opfattelse viser dette, at det skal undersøges, hvorvidt særlige rettigheder er blevet erhvervet på grundlag af særlige aftaler. Dersom dette er tilfældet, opretholdes de. Hvis en myndighed således har indvilliget i at udbetale et monetært udligningsbeløb og herunder udtrykkeligt har frafaldet frimargenen eller er gået ind på, at det fulde beløb under alle omstændigheder skal udbetales eller har truffet en afgørelse af dette indhold, der er blevet meddelt selskabet, der har disponeret på grundlag af den, så er enhver rettighed, der er opstået på grundlag af en sådan aftale eller afgørelse, ikke omfattet af den tilbagevirkende kraft ved genindførelsen af forordning nr. 652/79. En sådan aftale vil kunne følge stiltiende af en given adfærd, således hvis det fulde beløb var blevet udbetalt uden angivelse af, at muligheden for en tilbagesøgning bestod. Hvorvidt en sådan aftale eller afgørelse foreligger, hvorved det tillægges opnåede rettigheder, tilkommer det naturligvis den nationale ret at afgøre.

Den sag, som selskabet støtter sig på (sag 74/74 *CNTA* mod *Kommissionen*, Sml. 1975, s. 533), fører efter min opfattelse ikke til det resultat, at den videregående fortolkning er den rigtige, fordi denne sag angår den berettigede forventning snarere end opnåede rettigheder, hvilket, således som Kommissionen har fremhævet det, er forskellige begreber.

Jeg er derfor af den opfattelse, at selv om artikler, der gives tilbagevirkende kraft, således bør underkastes den mest kritiske undersøgelse, ligesom de artikler, hvorved opnåede rettigheder fastholdes, så vidt muligt bør fastholdes, så er jeg dog af den opfattelse, at det kun er de individuelle rettigheder, der beskyttes over for fradraget af frimargenen, der fremstår som følge af individuelle aftaler med nationale myndigheder eller disses afgørelser, som den erhvervsdrivende har handlet ud fra, idet han herved har sikkerhed for, at der uden hensyn til retsreglernes tilstand ikke vil ske fradrag af frimargenen.

Det monetære udligningsbeløb, der var fastsat af Kommissionen, skulle udbetales medmindre forordningen blev tilsidesat på grund af retsvildfarelse. Eftersom Rådets forordning nr. 1011/80 var gyldig, kan det ikke nu anføres, at de monetære udligningsbeløb rent faktisk blev udbetalt på et forkert retsgrundlag, medmindre en særlig aftale eller afgørelse af den art, som jeg har omtalt, blev indgået eller truffet af sagsøgte i hovedsagen.

Herefter bliver det et rent akademisk spørgsmål, om Kommissionen var beføjet til at fastsætte monetære udligningsbeløb, således om den gjorde det ved forordning nr. 846/80, hvorved den lagde frimargenen til grund og anvendte ECU'en. Dersom Domstolen deler min opfattelse, er det ikke nødvendigt og måske end ikke tilrådeligt, at Domstolen

behandler dette spørgsmål. For det tilfælde, at Domstolen skulle nå til det modsatte resultat, forekommer det mig rigtigst kort at fremsætte mine synspunkter vedrørende det alternative grundlag, der er hævdet af Kommissionen, nemlig at den havde beføjelse og pligt til under alle forhold at optræde som den gjorde.

Efter min opfattelse er det hverken ønskeligt eller nødvendigt på et bredt generelt grundlag at overveje, hvorvidt Kommissionen under varetagelsen af den fælles landbrugspolitik kan træffe foranstaltninger »for at udfylde et tomrum«, dersom en anden institution ved udløbet af de bestående regler ikke udsteder en ny forordning, som kun denne anden institution er beføjet til at gennemføre. Et så bredt spørgsmål berører vigtige anliggender, der måtte behandles i en videre sammenhæng end de monetære udligningsbeløb, og som ikke er blevet fuldt ud gennemgået af parterne, bortset fra Kommissionen. Spørgsmålet et det snævrere, nemlig om Kommissionen under hensyn til de forandringer, der havde fundet sted i den monetære struktur, i vekselkurserne og i administrationen af de monetære udligningsbeløb siden 1971, var forpligtet eller berettiget til at lægge de ændringer til grund, der blev indført ved forordning nr. 652/79, under udøvelsen af dens pligt og beføjelse til at fastsætte de monetære udligningsbeløb efter forordning nr. 974/71.

Kommissionen har i en omhyggelig skriftlig og mundtlig analyse af tilstanden vist, hvilket dilemma den var stillet i. Jeg er rede til at anerkende, at medmindre ECU'en blev brugt og frimargenen lagt til grund, ville der opstå forvridninger og hindringer i prismekanismen, der alvorligt ville forringe virkeliggørelsen af den politiske målsætning, og at det i 1980 virkelig var umuligt eller i det mindste vanskeligt og forvirrende at søge at stille uret tilbage og anvende de regler, der var gældende før forordning nr. 652/79 trådte i kraft, samt at vanskelighederne og prisforvridningerne ikke blot lod sig rette ved en omvendt anvendelse af den koefficient, der var fastsat i artikel 1 i forordning nr. 651/79. Efter min opfattelse gør det herved ingen forskel, hvorvidt resultatet karakteriseres som »et retligt tomrum« eller ikke.

Det vanskelige spørgsmål er, om Kommissionen, selv om man antager denne mulighed eller store vanskelighed, var beføjet til at anvende frimargenen, når den forordning, der hjemlede fradraget af frimargenen, var ophørt med at være i kraft. Kommissionen kan påberåbe sig Domstolens anerkendelse af den vidtgående skønsmæssige beføjelse, som Kommissionen har ved fastsættelsen af de monetære udligningsbeløb efter forordning nr. 974/71, og dens pligt til at sikre den rigtige gennemførelse af den politik, der er vedtaget af Fællesskabet. Imidlertid må Kommissionen efter min opfattelse have et mere solidt grundlag for den beføjelse, som den i nærværende sag hævder at have. Jeg er ikke blevet overbevist af de argumenter, der er blevet fremført, hvorefter »kontinuitetsprincippet« eller forordning nr. 974/71 gav Kommissionen denne beføjelse. Den sidstnævnte bemyndiger (i artikel 3 og artikel 6) Kommissionen til at give regler til gennemførelse af den ordning, der fastlægges ved artikel 1, men den giver den ikke beføjelse til at fastsætte mone-

tære udligningsbeløb på andet grundlag end det, der i enkeltheder fastsættes i forordningen. Jeg er heller ikke overbevist om, at EØF-traktatens artikel 155 giver Kommissionen denne beføjelse. Artiklen bestemmer bl.a.: »For at sikre fællesmarkedets funktion og udvikling skal Kommissionen — drage omsorg for gennemførelsen af de i denne Traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne ...«. Denne ordlyd kan efter min opfattelse ikke begrunde, at Kommissionen anvender en forordning fra Rådets side, der ikke længere er i kraft. De sager om bevaring af havets fiskeressourcer, som Kommissionen støtter sig på (sag nr. 804/79 og sag 124/80), omhandler efter min opfattelse en anden situation. Det anerkendes i disse, at medlemsstater ikke kan træffe foranstaltning uden Kommissionens godkendelse i en situation, hvor Rådet ikke traf foranstaltninger, således som det var beføjet til. At hævde, at Kommissionen har en beføjelse til at forvalte en særlig ordning på grundlag af regler, der ikke længere er i kraft, er efter min opfattelse at gå videre, og jeg læser ikke Domstolens dom således, at den berettiger dette skridt. Der kan være situationer, hvor Kommissionens pligter og beføjelse giver den adgang til i en kort periode at fortsætte med at forvalte en ordning i henhold til forskrifter, der står for at skulle forlænges, men ikke er blevet det i rette tid, men efter at have overvejet de pragmatiske argumenter, der er blevet fremført Kommissionen og den franske regering, er jeg af den opfattelse, at en sådan beføjelse ikke tillader en forordning som den, der er blevet udstedt i nærværende sag. Det kan anføres, at Kommissionen udtrykkeligt burde have haft en sådan foreløbig beføjelse. Dette vedrører imidlertid ikke nærværende sag.

Hvis jeg derfor ikke var kommet til det resultat, at Rådets forordning nr. 1011/80 var gyldig, ville det have været min opfattelse, at Kommissionen ikke havde nogen beføjelse til på grundlag af sin egen forordning fortsat at lade en forordning fra Rådet finde anvendelse, der ikke længere var i kraft. Mangelen på en sådan beføjelse støtter afgjort anbringendet om, at det var nødvendigt og begrundet, at Rådet søgte at imødegå den situation, der var opstået, ved at lovgive med tilbagevirkende kraft.

Det er på grundlag heraf min opfattelse, at de spørgsmål, der er stillet af Commercial Court, bør besvares på følgende måde:

a) Rådets forordning (EØF) nr. 1011/80 indebærer en bemyndigelse og et krav til medlemsstaternes myndigheder om, at de skal foretage en reduktion på 1,5 procentpoint i de monetære udligningsbeløb for eksport af mejeriprodukter fra Det forenede Kongerige til andre medlemsstater af De europæiske Fællesskaber, der har fundet sted mellem den 1. april 1980 og den 25. april 1980, uden hensyn til den dato, der er fastsat i artikel 5 i rådets forordning (EØF) nr. 652/79 som ændret ved artikel 1 i Rådets

forordning (EØF) nr. 1264/79, og uden hensyn til gyldigheden af Kommissionen forordning (EØF) nr. 846/80, medmindre der er tale om, at en erhvervsdrivende har opnået en individuel ret til at modtage monetære udligningsbeløb uden reduktion af disse 1,5 procentpoint.

b) De af erhvervene opnåede individuelle rettigheder, der omtales i artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1011/80, er sådanne, der opstår ved en national myndigheds eller en fællesskabsmyndigheds udtrykkelige aftale eller afgørelse, hvorefter en erhvervsdrivende skal modtage monetære udligningsbeløb uden, at der i noget tilfælde skal ske reduktion med 1,5 procentpoint. I tilfælde, hvor en sådan aftale er indgået, eller en sådan afgørelse er blevet meddelt den erhvervsdrivende, der har handlet på grundlag af den, har den erhvervdrivende, der har foretaget udførsler fra Det forenede Kongerige til en anden medlemsstat i tiden mellem den 1. april 1980 og den 25. april 1980, ret til at modtage monetære udligningsbeløb for disse udførsler uden fradrag af 1,5 procentpoint.